

zprávy presidia o jejich chorobném stavu. Přidělování pomocných sil, kterých se přednosta soudu stále dožadoval, poukazuje na kritický stav agendy, nastalo teprve od polovice roku 1929, kdy soudce Ludvík R. od 28. června 1929 převzal jen trestní vyhledávání a věci právní pomoci. Soudní rada František S. byl přidělen až po soudní inspekci, teprve dnem 26. listopadu 1929. Nemůže proto až do listopadu 1929 býti řeči o vydatné pomoci obviněných v pracích jim přikázaných. I když obvinění nepoužili prostředků v odvolání vytčených, jako většího přídělu pozůstalostí notáři, včasného sepisování protokolů ve věcech přešupkových, nelze z toho dovozovati jejich kárnou zodpovědnost, nýbrž spíše jen méně účelný nebo méně vhodný způsob vyřizování, který mohl býti napraven pokyny při přehlídkách soudů, jak se také stalo později, najmě výstižnou zprávou zmocněnce ministerstva spravedlnosti ze dne 15. února 1930, o níž se však obvinění dověděli až v době, kdy již nedodělky nebyly ke zdolání, což platí i o pokynech, ve výnose ze dne 28. června 1929 č. 15 věstníku ministerstva spravedlnosti (uveřejněném až v srpnu 1929). Nelze proto obviněným ani vytýkati, že se těmito pokyny neřídili již v době, kdy nedostatky vznikly, od roku 1926 do polovice roku 1929, a z toho dovozovati jejich netečnost nebo nepilnost. Další výtka velkého počtu komisí mohla by se týkati jen přednosta soudu, než tu nelze přezírat, že úřední dny byly ministerstvem nařízeny, a že úprava sporných hranic i zřízení cest nezbytných již svou povahou vyžadovaly činnosti soudce na místě samém právě v zájmu rychlého skončení řízení. Podle zprávy zmocněnce ministerstva připadlo právě v roce 1929 na tato jednání 22 a 15 komisí, tedy 37, kdežto na pozůstalostní projednání jen 11 a na spory 7. V této úřední činnosti obviněných, ani ve skutečnosti, že počátek soudního jednání ustanovovali na 9. hod. dopolední, kárný odvolací soud neshledal podstatu kárného provinění, najmě nedostatek zájmu na vykonávání spravedlnosti, ano nebylo zjištěno, že zanedbávali svěřený jim úřad, ba ani, že před devátou hodinou sami v úřadě nebývali, nehledí-li se ani k jejich zjištěnému chorobnému stavu. Zdůraznil-li napadený kárný nález ve svém konečném závěru, že nelze jedině jim, obviněným, přičísti k vině, že při zmenšené výkonnosti nemohli zdolati pod rukama jim rostoucí nedodělky, mínil tím poznatelně poukázati jen k okolnostem, nesouvisejícím s činností obviněných a nejsoucím ani v jejich moci — avšak jinak zcela zřetelně hned v následujícím odstavci vyjádřil, že neshledal u obviněných vůbec po stránce subjektivní zavinění na nepříznivém stavu soudní agendy, ani porušení služebních povinností v §§ 46 a 47 soud. instr. jim uložených. Není tu tedy ve skutečnosti ani vytýkaného rozporu mezi výrokem a důvody kárného nálezu. Z vyličených úvah a důvodů nemohlo býti odvolání vyhověno.

Čís. 137 dis.

O výši cestovních poplatků rozhodují výhradně, s platností zavazující i kárný soud, orgány justiční správy; kárný soud odvolací není oprávněn ony poplatky snížit.

Obviněnému lze uložit kárným nálezem náhradu útrat jen částkou, na kterou budou cestovní poplatky upraveny konečným (pravoplatným) rozhodnutím správních úřadů.

(Rozh. ze dne 24. října 1931, Ds I 18/31.)

Nejvyšší soud jako soud rekursní v kárných věcech soudců, slyšev generální prokuraturu, částečně vyhověl stížnosti obviněného soudce do usnesení vrchního soudu v Praze jako kárného soudu pro soudce ze dne 22. května 1931, a ustanovil útraty kárného řízení, které podle nálezu vrchního soudu ze dne 28. prosince 1929 jest obviněný soudce povinen zaplatiti, částkou, na kterou budou poplatky, vypočítané v cestovním denníku, pravoplatně upraveny soudní správou (justičními administrativními úřady).

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel si nestěžuje, že mu byla uložena náhrada útrat, které vzešly úřední cestou soudního rady Václava S-a a soudního kancelářského revidenta Rudolfa B-a, jako části celkových útrat kárného řízení, které podle nálezu vrchního soudu v Praze jako kárného soudu pro soudce ze dne 28. prosince 1929 jest povinen zaplatiti, nýbrž stěžuje si jen do výše, na kterou byly poplatky za řečenou úřední cestu stanoveny. O výši cestovních poplatků rozhodují však podle zvláštních předpisů výhradně, tudíž s platností zavazující i kárný soud, orgány justiční správy. Pokud se tedy stížnost domáhá toho, by kárný soud rekursní zmírnil položku těchto poplatků, nemůže jí býti vyhověno, neboť úkon ten nespadá do jeho pravomoci (srovn. výnos minist. spravedlnosti z 15. března 1918, č. 37.366/16, věstn. r. 1918 str. 236). Ale z kárných spisů plyne, že stěžovatel podal svého času proti úpravě oněch poplatků stížnost na presidium vrchního soudu, pokud se týče na ministerstvo spravedlnosti. O této stížnosti, směřující jen proti číselné úpravě poplatků, nebylo dosud pravoplatně rozhodnuto povolánými správními úřady. Nebylo proto lze uložit stěžovateli kárným nálezem náhradu útrat částkou, na kterou byly upraveny rozhodnutím, nenabyvším ještě právní moci, nýbrž jen částkou, na kterou budou konečným rozhodnutím správních úřadů pravoplatně upraveny.

Čís. 138 dis.

Administrativní přeložení soudce podle § 43 zák. čís. 46/1868 ř. zák. není kárným trestem; jeho účelem jest jen zabezpečení řádného a nerušeného vykonávání práva; nevyžaduje subjektivní zavinění soudce, o jehož přeložení jde.

(Rozh. ze dne 24. října 1931, Ds I 22/31.)